

Arrest

nr. 185 158 van 6 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 december 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 december 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Albanees staatsburger, afkomstig uit het dorp Shakotë in de gemeente Mes. U bent gehuwd met S. M. (...) (O.V. X) en hebt vier kinderen. U werkte uw hele leven als boer.

In 1949 vermoordde uw neef S. Z. (...) O. T. (...) na een banale ruzie. Uw neef werd veroordeeld tot een gevangenisstraf. Tal van familieleden waaronder uw vader werden naar een interneringskamp gestuurd. In 1992 of 1993 nam H. M. (...) wraak voor de moord op diens oom, O. T. (...). Hij vermoordde uw neef R. Z. (...). Dezelfde dag nam X. M. (...), de zoon van R. (...) wraak. In plaats van

de dader of iemand van diens familie te doden, vermoordde hij M. K. (...), een onschuldige inwoner uit het dorp van de tegenpartij. Zo verwikkelde hij uw familie in een tweede bloedwraak. Na deze moorden sloten uw familieleden zich thuis op. Zelf bleef u ook een drietal maanden binnen. In deze periode verlieten uw vier kinderen Albanië. Aanvankelijk trokken zij naar Griekenland. U hebt echter al vele jaren geen enkel contact meer met hen en weet dan ook niet waar zij zich momenteel bevinden. Na enige tijd werd er een verzoening bereikt met de families T. (...) en M. (...). In 2002 of 2003 doodde O. K. (...), de broer van M. (...), X. M. (...). O. (...) werd gearresteerd en veroordeeld. Inmiddels heeft hij zijn straf uitgezeten en werd hij vrijgelaten. Ondanks diverse pogingen werd nog geen verzoening bereikt tussen uw familie en de familie K. (...). Een tiental jaar terug verhuisden u en uw echtgenote naar het dorp Dobraq, net buiten Shkoder. Het dorp Shakotë lag immers afgelegen in de bergen. Er lopen geen autowegen heen. Het leven was er zwaar. Uw echtgenote was bovendien ernstig ziek en had frequent medische zorgen nodig. Een tijd lang genoten jullie een uitkering van de overheid. De laatste drie jaar viel ook deze weg. De gezondheidstoestand van uw echtgenote ging zienderogen achteruit. De artsen in Albanië konden haar niet langer helpen. Daarnaast vreest u, hoewel er zowel van uw familie als van de familie K. (...) één iemand vermoord werd – en de stand dus gelijk is – dat deze bloedwraak nieuw leven zal ingeblazen worden. U weet echter niet van welke kant het gevaar zal komen. Op 1 september 2016 nam u het vliegtuig van Tirana naar Brussel. Op 9 september 2016 diende u een asielaanvraag in België in.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 15 oktober 2010 met een geldigheidsduur van tien jaar; en uw identiteitskaart, uitgereikt op 24 september 2009 met een geldigheidsduur van tien jaar. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u verder nog een verklaring van Nikoll Shullani, voorzitter van de Vereniging van Vredesen Verzoeningsmissionarissen van Albanië d.d. 24 augustus 2016 neer, dewelke in grote lijnen uw vluchtrelaas bevestigt, en een medisch verslag van het Universitair Verplegingscentrum Brugmann d.d. 8 september 2016 over uw echtgenote.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde dat de voornaamste reden waarom u Albanië hebt verlaten de slechte gezondheidstoestand van uw echtgenote is. De artsen in Albanië stelden dat zij haar niet verder konden behandelen (CGVS, p. 10, 14). U legde een medisch verslag neer van het Universitair Verplegingscentrum Brugmann. Hier dient echter te worden opgemerkt dat medische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren, noch te brengen zijn onder de bepalingen van subsidiaire bescherming. Indien u een machtiging tot verblijf op basis van de medische problemen van uw echtgenote wenst te verkrijgen, dient u zich te beroepen op de daartoe geëigende procedures. Daarnaast blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, dat de situatie waarin u stelt betrokken te zijn geraakt bezwaarlijk beschouwd kan worden als een vendetta (gjakmarra), zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd. In dit verband kan verwezen worden naar de positie van het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) dat sinds 2006 slachtoffers van bloedwraak als een “sociale groep” beschouwt en oordeelde dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève kan ressorteren en zo een onderscheid kan gemaakt worden met slachtoffers van (geweld)daden van gemeen recht. Zo heeft volgens het UNHCR een bloedwraak betrekking op de leden van één familie die leden van een andere familie doden bij wijze van vergeldingsmaatregelen die worden uitgevoerd volgens een eeuwenoude ere- en gedragscode. Overeenkomstig de klassieke erecode in Albanië (de Kanun) kan een conflict maar als vendetta beschouwd worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Omwille van het publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Een vendetta wordt volgens de Kanun binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd door de tegenpartij. Alle door de wraaknemers geviseerde mannen zien zich vanaf dan verplicht zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen kunnen in een bloedvete verwikkelde families tot een onderhandelde oplossing komen. De definitie van bloedwraak overeenkomstig de Kanun sluit alle nieuwe vormen van wraak en haar afgeleiden (hakmarra), uitdrukkelijk uit en deze kunnen dan ook enkel beschouwd worden als interpersoonlijke afrekeningen die zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn. Vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de Kanun houden, worden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Dat uw vrees voor bloedwraak geenszins geloofwaardig is, blijkt overduidelijk

uit uw levenswandel en uw reisbewegingen. Zo verklaarde u zich slechts een drietal maanden te hebben opgesloten, dit na de dubbele moord in 1993. Nadien hervatte u langzaam uw normale leven (CGVS, p. 10). Bovendien blijkt uit uw paspoort en uit uw verklaringen dat u de voorbije jaren al verscheidene keren naar België, Oostenrijk en Griekenland reisde (CGVS, p. 8). U diende evenwel nooit eerder een vraag tot internationale bescherming in. Integendeel, u keerde telkens terug naar Albanië. Voorts was uw kennis van de familie K. (...) gebrekkig. Zo wist u wel dat O. K. (...) werd vrijgelaten en dat hij drie zonen heeft. Hun namen diende u echter schuldig te blijven (CGVS, p. 12). Van iemand die een vrees voor vendetta koestert, kan verwacht worden dat hij zeer goed op de hoogte is van wie de dreiging uitgaat, en dus dat hij de leden van de vijandige familie kent. Tenslotte is het frappant dat u zelf verklaarde niet te weten of u daadwerkelijk geviseerd werd in de door u gevreesde bloedwraak (CGVS, p. 10). U haalde overigens geen enkel feit of incident aan waaruit zulks zou kunnen blijken.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten tonen uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet ter discussie staan. Met betrekking tot het attest van de verzoeningscommissie blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (waarvan kopie in bijlage in het administratieve dossier) dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen gemakkelijk gekocht kunnen worden in Albanië. Meer in het bijzonder kwam de Vereniging van Vredes- en Verzoeningsmissionarissen herhaaldelijk in opspraak voor het uitreiken van valse attesten. Uit een onderzoek van de staatspolitie naar machtsmisbruik en schriefvervalsing bleek dat de meerderheid van door deze organisatie uitgereikte attesten vals bleken en dat de betrokken personen in werkelijkheid niet in een bloedwraak verwickeld leken. Aan het door u neergelegde document kan dan ook geen enkele bewijswaarde gehecht worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgelaten door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens menen zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour*

déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partijen betogen dat verwerende partij nagelaten heeft op een afdoende wijze te motiveren waarom het door hen neergelegde attest betreffende de bloedwraak niet kan weerhouden worden als bewijs en benadrukken dat geen individueel onderzoek werd ingesteld naar de geloofwaardigheid van dit stuk.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen in voormeld betoog er ten onrechte van uit blijken te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. De Raad benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verwerende partij toonde op afdoende wijze aan dat aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas volstaat om te besluiten aan de bijgebrachte documenten geen bewijswaarde toe te kennen. Daarenboven motiveert verwerende partij dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 15, deel 2) blijkt dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen gemakkelijk gekocht kunnen worden in Albanië. Verzoekende partijen brengen geen andersluidende informatie bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct of niet langer actueel zou zijn. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.4. Verzoekende partijen laten navolgende motivering van verwerende partij ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd: *“Dat uw vrees voor bloedwraak geenszins geloofwaardig is, blijkt overduidelijk uit uw levenswandel en uw reisbewegingen. Zo verklaarde u zich slechts een drietal maanden te hebben opgesloten, dit na de dubbele moord in 1993. Nadien hervatte u langzaam uw normale leven (CGVS, p. 10). Bovendien blijkt uit uw paspoort en uit uw verklaringen dat u de voorbije jaren al verscheidene keren naar België, Oostenrijk en Griekenland reisde (CGVS, p. 8). U diende evenwel nooit eerder een vraag tot internationale bescherming in. Integendeel, u keerde telkens terug naar Albanië. Voorts was uw kennis van de familie K. (...) gebrekkig. Zo wist u wel dat O. K. (...) werd vrijgelaten en dat hij drie zonen heeft. Hun namen diende u echter schuldig te blijven (CGVS, p. 12). Van iemand die een vrees voor vendetta koestert, kan verwacht worden dat hij zeer goed op de hoogte is van wie de dreiging uitgaat, en dus dat hij de leden van de vijandige familie kent. Tenslotte is het frappant dat u zelf verklaarde niet te weten of u daadwerkelijk geviséerd werd in de door u gevreesde bloedwraak (CGVS, p. 10). U haalde overigens geen enkel feit of incident aan waaruit zulks zou kunnen blijken.”*

2.2.5. Waar verzoekende partijen verwijzen naar de medische problematiek van tweede verzoekende partij en opwerpen dat de gezondheidszorg in Albanië weinig rooskleurig is, dat personen met een laag inkomen er nauwelijks beroep kunnen doen op een afdoende gezondheidszorg en medicatie, dat medicatie er onvoldoende voorradig is en dat er een tekort is aan geneesheer-specialisten en aan medisch materiaal en infrastructuur, wijst de Raad er evenwel op dat tweede verzoekende partij indien zij een verblijfsmachtiging wenst te bekomen op grond van haar medische toestand zij de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient aan te wenden.

2.2.6. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen echter niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15), en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 31 oktober 2016 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT